

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด  
เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

## ถ่ายทอดนิสัยจากการเดินทาง

เมื่อวานทองคำได้ ๓ บาท ดอลลาร์ ๑๐๐ ดอลลาร์ วันนี้ก็ไม่รอนาน พอเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ได้ออกเดินทาง แต่ก่อน ๘ ชั่วโมงแล้วร่นเข้ามา ๗ ชั่วโมง ทางดีขึ้นเรื่อย ๆ วันมานั้นจากสวนแสงธรรมมาถึงที่นี่ไม่ถึง ๖ ชั่วโมง จอดเติมน้ำมันอยู่นั้น ๑๘ นาที มาถึงที่นี่แล้วยังขาด ๖ ชั่วโมงอีกตั้ง ๓ นาที ก็เรียกว่ายังไม่ถึง ๖ ชั่วโมง ขาดอยู่ตั้ง ๒๐ นาที ทางมันดีตรงแนว ไปสะดวกสบาย แต่ก่อนทางเขากำลังขยายอยู่เป็นระยะ ๆ รถก็รอม่า ๆ ไปที่แรกร่วม ๘ ชั่วโมงถึงสวนแสงธรรม ครั้นต่อมาก็ ๗ ชั่วโมง ๖ ชั่วโมงกว่า วันมาวันนั้นรวมเอาเลย่ว่าประมาณ ๖ ชั่วโมง

ทางเวลานี้ไปที่ไหนดีทั่วถึงกัน ๆ ที่ไหนที่ไม่ดีเขาก็กำลังเร่งทำอยู่ทุกแห่งไปตามอำเภอต่าง ๆ เป็นระยะ ๆ เขาขยายถนน กำลังขยาย ขยายทางเท้าทางคน ทางก้าวเดิน ก็สะดวก คิดดูซิอย่างที่ว่าจากนี้ถึงสวนแสงธรรมแต่ก่อนรถวิ่ง ๘ ชั่วโมง ครั้นต่อมาก็ ๗ ชั่วโมง หดเข้ามาเย็นเข้ามา ทางดีขึ้น ๆ ก็ย่นเวลาเข้ามารวดเร็วเข้ามา เวลานี้ ๖ ชั่วโมงถึงแล้ว ทางของจิตก็เหมือนกัน จิตไม่มีใครสนใจทำทางให้เลยนะ มีแต่สร้างขากสร้างหนามกีดกันทางเดินของจิต ก้าวไม่ออก จิตไม่มีทางก้าวเดิน แต่กิเลสนี้โล่งไปเลย ทำถนนหนทางที่อยู่ทีไหนที่หลับที่นอน มีแต่เป็นทางความสะดวกสำหรับร่างกาย ๆ ความสะดวกของจิตไม่เห็นมี

วันนี้ก็มีทางนี้ขึ้นมาเป็นข้อเปรียบเทียบกัน ไปทุกแห่งทุกหนเวลานี้เขากำลังขยับขยายทางให้ราบรื่น เพื่อความสะดวกในการก้าวเดินทางไปมาหาสู่ เพราะการก้าวเดินไปมาหาสู่นี้เป็นความจำเป็นมากแต่ละชาติ ๆ เพราะเหตุนี้ถนนหนทางในที่ต่าง ๆ จึงต้องให้ดีเสมอกันหมด ไปมาหาสู่ติดต่อซื้อขาย ถ่ายทอดนิสัย เราไปที่ไหนเมืองใดภาคใดมีนิสัยดีพอเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหากยึดเอง คนเราไปมองเห็นพบดียังงี้ก็ยึดมาภายในใจ ๆ แล้วก็มาระบายออกในความประพฤติของตัวเอง แล้วกระจายออกไปเรื่องการถ่ายทอดนิสัยเป็นของสำคัญมากนะ มีใครคิดบ้างไหม ไม่มี เพราะฉะนั้นนิสัยของใครที่เคยมีดีเคยดำจึงมีดีจึงดำตลอดเวลา ไม่เสาะแสวงหาที่ขยับขยาย

ผู้ที่หาคำดีก็ต้องหาตามสิ่งเหล่านั้นแหละ ไปบ้านใดเมืองใดแห่งหนตำบลใด ความประพฤติหน้าที่การงานของเขาเป็นยังไง ขนบประเพณีเขาเป็นยังไง จิตใจดำหรือจิตใจสว่าง เป็นคนคับแคบตีบตันหรือเป็นคนกว้างขวาง มันอยู่กับบุคคล ๆ แต่ละหมู่บ้าน ๆ เป็นกลุ่มขึ้นมา ถ้าบ้านนี้เป็นกลุ่มของคนมีใจดำน้ำขุ่น มันก็ขยายไปทั่วบ้านของมัน ขยายออกไปถึงภาค ภาคนี้เป็นคนใจดำน้ำขุ่นเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เห็นแก่รีด

แก๊ส มันก็เป็นอย่างนั้นทั่วทั้งภาคของมัน มันกระจายของมันเหมือนน้ำนี้ มันไหลไปกระจายไปทั่วกันหมด

ถ้าเป็นของดี เอ้า บ้านนี้เป็นยังไง คนดี คนดีมักจะมีคนดีมากขึ้น ๆ มันถือคติตัวอย่างกัน ตำบลแห่งหนใดก็ตาม ภาคใดก็ตาม เรื่องนิสัยมันจะซึมซาบกันอยู่โดยหลักธรรมชาติ การพูดทั้งนี้เพื่อให้เราได้ถ่ายทอดนิสัยอันดีงามมาใช้..ความหมาย จากการไปมาหาสู่พบเห็นกันบ่อย ๆ แล้วจะรู้นิสัยใจคอกันได้ดี ยกตัวอย่างเอาวัดป่าบ้านตาดเลยเถียวนะ ไม่ต้องเอาที่อื่น จะมาจากที่ไหนก็ตาม หลักธรรมหลักวินัยคือเป็นหลักนิสัยที่ถูกต้องดีงามอย่างยิ่งถ้าพูดถึงนิสัย แกนแห่งความประพฤติปฏิบัติก็ฝังลงจนกลายเป็นนิสัย มาวัดนี้ต้องเป็นไปผู้ปฏิบัติ เอาหลักธรรมวินัยเป็นที่ตั้ง แล้วก็ป็นนิสัยเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เคารพยำเกรงผู้น้อยผู้ใหญ่อาวุโสกันแต่ตามหลักธรรมหลักวินัย มีใจเฉลี่ยเผื่อแผ่ ไม่มีใจตีบตันอันต้อย่างนั้น แล้วคนนี่มาก็เห็นคนนี่ ๆ

เฉพาะอย่างยิ่งหัวหน้าวัดเป็นหัวหน้าที่กระจายความดีให้แก่บรรดาผู้มาศึกษาทั้งหลาย หัวหน้าวัดเป็นยังไง นั่นสำคัญอยู่นี่นะ ใครมาก็ก้าวเข้ามาหัวหน้าวัด ๆ เป็นที่กระจาย ทั้งดีและชั่วจะออกจากหัวหน้าวัดเป็นอันดับหนึ่ง นี่เรายกตัวอย่างเช่นวัดป่าบ้านตาด ถ้าหลวงตาบ้วนนี้เป็นยังไง ลูกวัดของหลวงตาบ้วนก็จะเป็นไปตาม ๆ กัน แต่นี้หลวงตาบ้วนไม่ได้รอด หลวงตาบ้วนไม่ได้เป็นพอที่จะให้ลูกวัดแตกกระจัดกระจายกัน กำแพงแตกเลย มาคบค้าสมาคมหลวงตาบ้วนไม่ได้ ก็ไม่เห็นมี

วัดนี้รับทุกภาคทั่วประเทศไทย สมเหตุสมผลว่าศาสนาเป็นของกลาง ธรรมเป็นของกลาง วัดเป็นของกลาง ไม่ขึ้นอยู่กับคนภาคนี้ภาคนี้หมู่บ้านพวกนี้ ขึ้นอยู่กับเขากับเราอย่างนั้นไม่ใช่ธรรมของศาสนา ไม่ใช่เรื่องของวัดของวา ไม่ใช่เรื่องของพระของเณรของพระของเณรเป็นศากยบุตร เข้ากันได้หมด ขอให้ปฏิบัติตรงแนวทางของกันและกัน เพราะฉะนั้นพระที่บวชถูกต้องตามธรรมวินัย ไปอยู่สถานที่ใดไม่แออัด พออยู่ได้สมความมีเมตตาอยู่แล้ว

ดังท่านแสดงไว้ในสาราณียธรรมท่านก็บอก ผู้ที่ยังไม่มาสู่สำนักนี้ขอให้มา ผู้ที่มาแล้วขอให้อยู่เป็นสุข ปฏิบัติตนตามหลักธรรมวินัยด้วยกัน นี่สาราณียธรรม มีอะไรเฉลี่ยเผื่อแผ่ มีมากมีน้อยแจกแจงกันไปทั่วถึงหมด นั่นเห็นไหมหลักธรรม นี่สาราณียธรรม แปลว่า ธรรมเป็นเครื่องระลึกถึงกัน แผลออกแล้วนะ วัดหนึ่ง ๆ เป็นจุดศูนย์กลางอยู่ที่หัวหน้าวัด ถ้าหัวหน้าวัดเห็นแก่ตัวแก่พวกของตัวเอง สุดท้ายก็ไปแก่ภาคของตัวเอง คนอื่นบ้านอื่นเมืองอื่นภาคอื่นเข้าไม่ได้ หึงหวงเหมือนเสือหวงซาก อย่างนี้ไม่ใช่วัดของพระที่เป็นลูกศิษย์ศากยบุตร ศากยบุตรจริง ๆ ต้องจิตใจกว้างขวางตามสาราณียธรรมที่ท่านแสดงไว้

ภาคไหนก็ตาม บวชถ้าถูกต้องตามหลักธรรมวินัยแล้ว เมื่อพออยู่กันไปได้ก็เรียกว่าโบกมือรับ ผู้ที่ยังไม่มาขอให้มา ผู้มาแล้วขอให้อยู่เป็นสุข เปิดทางไว้ตลอดไม่ได้ ปิดตันอันตู่ นี่ท่านมาจากบ้านไหน จังหวัดไหน ถ้าไม่ใช่จังหวัดของตัวไม่รับ ไม่ใช่บ้านของตัวไม่รับ ไม่ใช่ภาคของตัวไม่รับ นี่พระเปรตพระองค์นี้ว่างั้นเลย อยู่วัดไหนเป็นหัวหน้าสมภารเปรตทีเดียว ไม่ใช่เรื่องของธรรมเอามาใช้ทำไมเรื่องเปรตเรื่องผี พระก็รู้อยู่แล้วเรียนธรรมวินัยมาด้วยกันทุกคนเห็นทุกคน ตั้งใจปฏิบัติด้วยกันชุ่มเย็นไปหมด บ้านเมืองของเราจะชุ่มเย็นด้วยการเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เอาธรรมเป็นเครื่องครอบไว้เลย ไปที่ไหนสนิทหมด ไม่จำเป็นต้องมองหน้ามองตาอยู่บ้านไหนเมืองใดแหละ กิริยาที่แสดงออกจากกันคือน้ำใจเป็นอันดับหนึ่ง กิริยามารยาทที่แสดงออกมาด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้วยความเมตตา เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน นี่เป็นอันดับสำคัญมาก ที่จะประสานได้ทั่วประเทศเขตแดน

บ้านใดเมืองใดก็ตามถ้าต่างคนเข้าหากันด้วยวิธีการนี้แล้ว โลกนี้ชุ่มเย็น นี่มันไม่เป็นอย่างนั้นซี มันตีบตันอันตู่ เห็นแก่พวกของตัวเอง ๆ แม้แต่ในวงงานต่าง ๆ ก็เหมือนกัน ก็พวกของตัวเอง ๆ ใครไม่ชอบใจคัดออก ดีขนาดไหนก็ไม่เอา มันเอาเปรตเอาผีเข้าไปเข้าไปในวงการวงงานก็มีแต่เปรตกับผีตามวงการวงงาน มันจะสะอาดได้อย่างไร เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยของเรา มันก็สกปรกไปหมดละซี เลอะเทอะก็คือพวกนี้พาให้เลอะเทอะจะเป็นพวกไหน พวกนี้ถือบังเหียนถืออำนาจ โดยที่ประชาชนเขามอบอำนาจให้แล้ว ก็เอาอำนาจนั้นมาตีหัวประชาชน กดขี่ประชาชน พวกนี้พวกเนรคุณ หากคุณไม่ได้เลยพวกนี้

พอได้เป็นเจ้าของนายเขาเท่านั้นละเป็นบ้ำขึ้นเลย ดินเหนียวติดหัวเท่านั้นแหละ ดินเหนียวก็ประชาชนเขาเอาเงินเดือนให้กินนี่นะ ประชาชนเลี้ยงทั้งแผ่นดิน ราชการเมืองไทยเรานี่นะใครเป็นเลี้ยง ประชาชน เอามาจากอันใด ๆ ใครก็รู้กันไม่จำเป็นต้องจาระไนไป นี่เอามาให้เป็นเหมือนกับว่าค่าจ้างรางวัลสมนาคุณกัน แล้วกลับกลายมาเป็นเปรตเป็นผีเป็นเจ้าอำนาจบาตรหลวง กินตับกินปอด อวดอำนาจบาตรหลวงขึ้นป่า ๆ เลื่อน ๆ เขี่ยบหัวประชาชนไป ก็คือพวกเปรตพวกนี้ ที่อยู่ในวงราชการเหลว ๆ ไหล ๆ มานี้ คนดีเราไม่ว่านะ เรว่าพวกเปรตนี้ต่างหาก พวกเปรตนี้ทำลายชาติทำลายบ้านเมือง ทำลายจิตใจประชาชน ทำลายสมบัติเงินทองข้าวของประชาชนไม่มีขึ้นดีเลย ถ้าพวกเปรตพวกผีนี้เข้าไปทำงานในที่ใด แหกไป ๆ สกปรกโสมม

งบประมาณให้มาเท่าไร ๆ แทนที่จะจัดแจกไปตามงบประมาณที่ทางโน้นสั่งมา เอ้า ๆ เท่านั้น ๆ ถ้าไม่ได้เปอร์เซ็นต์เท่านั้นเท่านั้นไม่ให้ หลีกเลี้ยงนั้นนี้ คนใดให้เปอร์เซ็นต์สูง เข้าบนโต๊ะใต้โต๊ะ ส่วนมากไปได้โต๊ะ ให้แล้วให้เลย ๆ งานมันจะก้าวเดิน

ไต่ยังงมีแต่พุ่งไปกินหมด มันเป็นอย่างนี้ มีไหมในวงราชการเมืองไทยของเราเวลานี้ หลวงตาบัวไม่ได้อุทริ หลวงตาบัวมีลูกศิษย์ทุกกระทรวง รู้ละเอียดลออไม่ใช่เล่นนะ ไม่พูดเฉย ๆ นี่เพราะไม่ใช่เรื่องที่จะพูด เมื่อถึงโอกาสที่จะพูดเพื่อเป็นประโยชน์แก่ชาติบ้านเมือง ให้เห็นโทษเห็นคุณแห่งความชั่วความดีแล้วก็พูดออกมา เพื่อเป็นคติเตือนใจของพี่น้องชาวไทยเรา จะได้เป็นกลุ่มเป็นก้อนหนาแน่นไปด้วยความสามัคคี ด้วยความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน

ผู้เป็นใหญ่ก็ให้เห็นอกเห็นใจผู้น้อย ผู้น้อยก็มีความเคารพผู้ใหญ่ มันก็รักกันคนเรา เมื่อรักกันก็สนิทกัน เรื่องการงานก็หนาแน่นมั่นคง งบประมาณส่งไปที่ไหนไม่คั่งค้าง ไม่กักไม่ตุนเอาไว้ เพื่อจะแยกไปแจกให้พวกที่ใต้โต๊ะเหนือโต๊ะบนโต๊ะสูง ๆ นั้นนะ ไปกิน พวกนั้นก็จ่ายอม ๆ พวกนี้เหมือนหมากินกระดูกนั้นแหละพูดง่าย ๆ กระดูกเขาตกออกมาก็ได้กิน ๆ บรรดาพวกรับเหมาทั้งหลาย มันเลยจะตายนะพวกรับเหมา พี่น้องวงราชการทราบหรือยังว่าพวกรับเหมาเขาจะตายนะเวลานี้นะ ไปนี้มีแต่พวกเปอร์เซ็นต์กินตลอด กินอันใหญ่แล้วก็กินอันเล็ก กินเปอร์เซ็นต์กินตลอด ๔% ๘% ขยับขึ้นไปเรื่อย ๆ กินตลอดเวลา นี่พวกเปรตพวกผีในวงราชการเวลานี้นะ

กินบ้านกินเมืองกินพริกปลิ้นจริง ๆ เราไม่ได้หาเรื่องอุทริ ธรรมต้องเป็นธรรม พูดอย่างตรงไปตรงมาจึงเรียกว่าธรรม ไม่อย่างนั้นไม่เรียกว่าธรรม นี่ละให้พิจารณาอย่างนี้ ที่เราพูดตั้งแต่การท่องเที่ยวไปนี้ การไปมาหาสู่ การซื้อขายการติดต่อกัน เป็นความสะดวกสบาย จากนั้นตาคูมีมันไปด้วยกันทุกคนนั้นแหละ ตาคู ไปที่ไหนบ้านเมืองไหนดี ๆ ควรจะเป็นคติเครื่องเตือนใจก็ยึดมา ๆ มาปฏิบัติต่อตัวเองเพื่อเป็นสิริมงคล นี่เป็นการถ่ายทอดนิสัยอันดีงามต่อกัน อันใดไม่ดีก็ปิดออกเสีย ๆ เวลาคนคบค้าสมาคมกันนานเข้า นิสัยดีก็ซึมซาบเข้าไป ก็เป็นคนดีทั่วถึงกันไปได้ เป็นอย่างนั้นละ

เพราะฉะนั้นการไปมาหาสู่ ถนนหนทางจึงเป็นความจำเป็นทั่วประเทศไทยเรา ให้ได้รับความสะดวกสบายสำหรับการซื้อขาย การไปมาหาสู่ ตลอดถึงการถ่ายทอดนิสัยของกันและกัน ทั่วถึงกันเร็วนะไม่ใช่ธรรมดา นี่เราพูดถึงเรื่องธรรมครอบจักรวาลอย่างนี้นะ ถ้าไม่มีธรรมแล้วอย่าเข้าใจว่าบ้านไหนเมืองใดจะเจริญนะ ถ้าไม่มีธรรม ธรรมคืออย่าเห็นแก่ตัว เห็นแก่พุงของตัวเอง เห็นแก่พวกของตัวเอง คนทั้งคนเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนกัน ให้เห็นเขาเห็นเราเสมอกันไป ๆ เฉลี่ยเผื่อแผ่มีมากมีน้อย อดด้วยกันไม่เป็นไรไม่เดือดร้อน อิ่มด้วยกันไม่เดือดร้อน ใ้อู้ดอดจะตาย ผู้อื่มีจนท้องจะแตก อันนี้โลกระเบิดนะ ให้พากันจำเอาไว้

วงราชการสำคัญที่สุด ธรรมเหนือวงราชการ ธรรมเป็นธรรมสอนโลก ทำไมจะเอามาสอนโลกไม่ได้ ที่ไหนไม่ดีต้องบอกไม่ดีซิ ธรรมเป็นอย่างนั้น ธรรมจะเป็นน้อย

กว่าโลกไม่ได้ โลกเป็นเรื่องของกิเลสทำความชั่วช้าลามกฉิบหายวายปวงแก่ชาติบ้านเมืองแก่โลกแก่สงสารมามากเท่าไร แต่ธรรมไม่เคยเห็นทำความเสียหายแก่ผู้ใดเลย เพราะฉะนั้นธรรมจึงสมควรที่จะออกหน้า เป็นเครื่องพร่ำสอนบรรดาสัตว์ทั้งหลายให้รู้ตัวชั่วและแก้ไขตัดแปลงตนไปถึงจะถูกต้องดีงาม จะทำสู่มสู่มห้า เอาตั้งแต่กิเลสตัณหาเข้าไปเหยียบย่ำทำลาย โลกนี้พินาศนะ คนเลยกลายเป็นสัตว์ไปหมด

ไอ้พวกที่ท้องเป่ง ๆ อวดเบ่ง ๆ เก่ง ๆ ดินเหนียวติดหัวว่าตัวมีหงอน เลยเสกสรรตัวเป็นเทวดาทิ้ง ๆ ที่มันเป็นเทวดานั้นนะ กินบ้านกินเมืองไม่มีใครกินพวกนี้ พวกสกปรก พวกดีเราชมเชย เราหาคนดีเวลานี้เราไม่แตะคนดีนะ เราชมเชย แต่คนไม่ดีไม่ชมเชย แม้แต่หมาเราก็เอาไม้หวดมันเลย ในวัดนี้เอาชี หม่าตัวไหนมากัดกัน ไม้เรียวยาวทันที ๆ เลย เห็นไหมตั้งแต่หม่าก็สอนมัน ตีมัน ทำไมคนแท้ ๆ รู้จักตีจักชู้ ทำไมจะไม่สอนกันศาสนาที่อยู่นะ ต้องสอนกันซิ ให้ไปปฏิบัตินะ วันนี้ก็สายแล้ว เอาละเราจะออกเดินทาง ให้จำนะพี่น้องทั้งหลายทุกคน ๆ เริ่มมาตั้งแต่ชาติแล้วก็ศาสนา

ศาสนาเป็นจุดศูนย์กลางดังที่บอกแล้วนี้ วัดหนึ่ง ๆ เป็นจุดศูนย์กลาง ๆ เปิดทางให้ชี องค์กรไหนจะมาที่ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบควรที่จะรับกันได้แล้ว สมควรแล้วอย่างก็ต่ออย่างกัน มันเป็นพระเปรตพระผี ไปเป็นสมภารเจ้าวัดที่ไหน เป็นเปรตเป็นผี เป็นเจ้าอำนาจขวางวัดขวางวา นั้นเรียกว่าวัดเทวดา ไม่ใช่วัดพระนะ วัดพระพุทธรเจ้าไม่มี เรียนมาด้วยกันเห็นด้วยกันเถียงกันได้ยังไง พระของพระพุทธรเจ้าแท้นั้นละสาราณียธรรมดูเอา เห็นด้วยกันไปดูถ้าใครยังไม่เห็นนะ ธรรมเป็นเครื่องระลึกถึงกัน จนกระทั่งวันตายไม่จี๊ดจาง ก็คือความระลึกถึงบุญถึงคุณเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่มีเมตตาจิตเมตตาธรรม จึงเรียกว่าธรรม เป็นอย่างนั้นนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet  
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd